

pirat
FÖRLAG

HÄMNDEN SKYR INGA MEDEL

I DET FÖRDOLDA

JAN-SVERRE
SYVERTSEN

I det fördolda

© Jan-Sverre Syvertsen 2007

Utgiven av Piratförlaget
www.piratforlaget.se

Översättning av Per Olaisen

ISBN 978-91-642-4117-7

Originalets titel: Stillest vann
Omslagsform: Sara R. Acedo
Omslagsfotografi: Frans Jansen/The Image Bank
E-boksproduktion: Elib, 2008

Av Jan-Sverre Syvertsen
Utan onda aningar 2007

– DU MÅSTE LITA PÅ MIG.

Repet var mjukt och gav ifrån sig en kryddig doft som väckte minnen. Hon höll upp det mot näsan innan hon långsamt drog det över handen och kände hur de mikroskopiska trådarna fastnade som änterhakar i handflatans hud. Så samlade hon sig, fokuserade och fortsatte. Hon kunde inte se efter, inte nu.

Han satt naken framför henne, med armarna bakbundna och fästade i benen på stolen som hon hade dragit fram från skrivbordet. Rummet var större än hon hade väntat sig. Det gjorde allt enklare.

– Blunda.

Han log och gjorde som hon sa. När hon drog ner blixtlåset i jackan han hade köpt till henne tidigare på dagen, tittade han retsamt genom en springa i ena ögat. Hon log tillbaka, låtsades inte om det och fortsatte klä av sig.

Luften var kylig. Hon drog av den tajta toppen och stod halvnaken framför honom. Bröstvårtornas styvnade utan att hon behövde röra vid dem. Han fortsatte smygtitta på henne.

Hon tog av sig de svarta nylonstrumporna och tangatrosorna men behöll kjolen på. Den nådde henne till halva låren och hon visste att det gjorde honom upphetsad. Huden knottrade sig och hon fick plötsligt lust att ta en varm dusch. Senare, tänkte hon inom sig och sträckte ut handen efter väskan som låg på den bäddade dubbelsängen.

– Litar du på mig? frågade hon och stod framför honom när han öppnade ögonen igen och såg på henne.

– Du är vacker.

Han försökte sträcka fram handen för att ta på henne, men hade glömt att den var bunden vid stolen han satt på. Från ett av de andra rummen hörde hon ljudet av CNN och utanför for tunga snöflingor vågrätt genom luften. De hade sagt på flygplatsen att det skulle vara vindstilla i helgen, men än så länge var det nästan storm i kastbyarna och tomt på gatorna utanför centrum.

Hjärtat slog snabbare och hon lyfte upp kjolen och lät honom se. Han rörde vid henne med blicken och kavade längre fram på stolen. Han var redo.

Hon hade sytt den stora silkespåsen själv innan hon reste från Norge. Nu höll hon upp den framför honom, placerade sin fot mellan hans ben och upprepade frågan.

– Ja, jag litar på dig, svarade han. Kan jag det?

– Naturligtvis, sa hon och bad honom blunda igen. Långsamt lät hon den mjuka påsen glida ner över hans huvud medan hon talade lugnande till honom. Hon ville inte skrämma honom, det var inte det som var avsikten. Tids nog skulle han förstå, och då skulle det vara för sent.

Hon stod med benen på var sida om hans lår, med underlivet bara några centimeter från honom där han satt. Det sista repet hängde över stolsryggen och när hon plockade upp det och drog det mellan handflatorna, märkte hon att han plötsligt spände sig.

– Är du rädd? undrade hon.

– Vad ska du göra med det sista repet? frågade han.

I stället för att svara la hon repet runt hans nacke och lät det löpa fram och tillbaka över silkesvävet. Sedan drog hon fram de två ändarna och knöt en lös knut innan hon lät repet hänga utan att dra åt det.

– Har du gjort det tidigare? frågade han.

– Många gånger, svarade hon. Du behöver inte vara rädd.

När hon kommit ut från terminalbyggnaden tidigare under dagen hade han stått vid bussparkeringen och väntat. Han kunde ha skickat chauffören men då skulle någon ha kommit på det. Och han kunde ha

hyrt en bil åt henne, men det var också för riskabelt. Dessutom tyckte han om spänningen och försäkrade henne att Kari och ungarna hade rest till Oslo dagen före. Antagligen satt de redan i Lyngør, i svärföräldrarnas stuga och såg snön försvinna och de första vårblommorna dyka upp mellan berghällarna. Han lät nästan avundsjuk när han så det, samtidigt som han borstade bort den tunga påsksnön som föll i massor över Reykjavik, satte sig i bilen och vred om tändningen. I nästa ögonblick log han och placerade en hand på hennes lår, ovanför kjolkanten.

– Jag har saknat dig, sa han.

Hon lutade sig fram, kysste honom och pressade in tungan i hans mun. Hon blundade och lät en hand vandra längs insidan av hans lår, men plötsligt rätade han på sig och log mot henne.

– Vi har väl inte ont om tid, eller hur? sa han.

Jag har inte ont om tid, tänkte hon.

Han startade bilen och körde ut på vägen mot Grindavik.

– Vart ska vi? frågade hon. Han körde bort från Reykjavik.

– Vänta och se. Du kommer att gilla det.

Han hade bjudit henne till Island efter bara ett möte i Oslo. Det var dagen efter att de hade träffat varandra igen och han hade snärjt in sig utan att tänka sig för eller överväga konsekvenserna. Det var som att plocka mogen frukt, hade hon tänkt medan hon väntade på honom i Gabelshus, där hon hade hyrt ett rum för de två timmar han hade lyckats smita iväg. Sedan hade han frågat om hon inte ville besöka honom i Reykjavik och hon hade svarat ”ja” utan att tveka.

Hon hade hört talas om Den blå lagunen och när hon såg ångan som låga moln över lavaformationerna och parkeringsplatsen blev hon glad. Business och pleasure, varför inte?

Han hade beställt massage, två bänkar bredvid varandra, och hon kände de stela musklerna gå efter och slappna av efter bara några minuters behandling. Efteråt flöt de runt i det grumliga vattnet. Under ytan lät hon händerna glida över hans kropp för att påminna honom om varför hon hade kommit. Han försökte göra samma sak med henne men hon hejdade honom, log och lät honom försöka själv som bestämde. Den leken hade han varit med på redan i Oslo och den passade henne perfekt.

Efter lunch stack de in till Reykjavik. Han berättade och vevade med armarna medan bilen långsamt rörde sig i kön som sträckte sig flera kilometer från staden.

– Det är vädret, sa han. Det går alltid trögt när det snöar som nu.

– Konstigt egentligen. Man tycker att de borde vara vana vid svåra väderförhållanden. Men så är det ju i Norge också.

Han tittade på henne för att se om hon förstod. Det gjorde hon.

– Det första snöfallet om hösten och allt står stilla. Till och med tågen smyger ut från stationerna som om utrustningen inte var konstruerad för vädret vi har sex månader om året. Spårvagnarna glider genom korsningarna och bussarna står vid väggkanten medan chaufförerna sätter på snökedjor. Konstigt, va?

– Gillar du sommaren bättre? frågade hon.

– Gillar och gillar. Åren i Dakar var härliga men det blir ju dåligt väder där också. Regntiden var hopplös. Allt blev till lervälling och till och med skrivarpappret bucklades och fastnade i maskinerna. Det blir väl aldrig perfekt, eller hur?

– Det blir väl inte det. Vart ska vi nu?

Hon ville inte verka otålig samtidigt som hon ville få det undanstökat.

– Tänkte vi kunde gå en sväng längs huvudgatan först, sedan till hotellet, svarade han. Ligger vi på samma gata. 101, har du hört talas om det?

Hon kände mycket väl till hotellet och hade läst om det när det öppnade några år tidigare. Det var döpt efter filmen ”101 Reykjavik” som hade regisserats av svågern till kvinnan som ägde stället.

– Nej, svarade hon. Är det bra?

– Vänta och se.

~~Han hittade en parkeringsplats bredvid kulturhuset och lovade att få bilen och bagaget hämtat~~ efter att de hade checkat in. Sedan gick de längs Bankastræti. Först bort till taxi-hållplatsen, sedan tillbaka ända till andra änden innan de vände om igen och gick bort till hotellet. De stannade vid Kenzo och köpte en jacka han ville att hon skulle ha. Hon tyckte om den och behöll den på efter att hon hade sett sig själv i spegeln och sagt tack. ”Ska säga tack ordentligt sedan”, hade hon lett och han hade snabbt dragit American Express-kortet och betalat innan hon hann ta på sig kappan.

– Vi checkar in, sa han och tog henne under armen när de gick bort mot hotellet igen.

– Är du inte rädd för att bli igenkänd?

De var ensamma i hissen och hon hade knuffat in honom mot bakre väggen och pressade sig underliv mot hans. Receptionen hade skickat ut en piccolo efter bagaget och de lovade att det skulle levereras till rummet inom tio minuter.

– Inte här, sa han. Och de flesta har rest hem över påsk. Dessutom är du värd risken.

Han försökte sticka in händerna under hennes kapp men hon vred sig bort och skrattade.

– Retsticka, sa han och sträckte sig efter henne.

Hon tog ett steg tillbaka och satte sig på knä. Ur väskan plockade hon upp en kondom och han suckade knappt märkbart när hon rullade den på honom. Sedan lutade hon sig fram och lät läpparna glida över hans lem, först långsamt, sedan snabbare utan att falla in i en förutsägbar rytm.

Hon försökte tänka på något annat men fick inte bli för ouppmärksam. Tajmingen var viktig. Inte för tidigt och inte för sent. Om han inte förstod vad som hände skulle det vara bortkastat. Samtidigt kunde hon inte riskera att han gjorde mer motstånd än hon kunde klara av.

Hans kropp spände sig och hon märkte att det var nära. Hon flyttade händerna som hade vilat på hans lår och ökade tempot med tungan. Han försökte säga något men ljuden var inte tillräckligt sammanhängande för att hon skulle kunna förstå vad det var. Och i samma ögonblick som han satte fötterna hårt ner i parkettgolvet och höjde underlivet mot henne, tog hon tag i de två repstumparna och drog åt knuten hårt. Sedan reste hon sig upp, backade två steg, vände sig om och hann precis fram till toalettstolen innan magen vändes ut och in och sände upp lunchen i full fart genom matstrupen. Lammkött, sallad och pannacotta flöt i vattnet, och synen och lukten fick henne att kasta upp ännu en gång.

Efteråt spolade hon, hittade en handduk som hon fuktade och även om det inte fanns några synliga spår efter spyran vare sig på toastolen eller golvet runt om, torkade hon grundligt innan hon tog handduken i en påse.

När hon kom ut i rummet – det kunde kanske ha gått fem minuter – satt han livlös med huvudet tippat bakåt och sidenet klistrat runt munnen som tydligen var vidöppen. Erektionen var borta och hon tog av kondomen, la den i påsen tillsammans med handduken, knöt ihop den och placerade den vid dörren. Sedan tog hon på sig trosorna, strumpbyxorna, toppen och jackan. Den passade henne perfekt och hon hade förtjänat den.

När hon lämnade rummet med väskan över axeln och påsen i handen såg hon ryggen på hotellstäderska längst bort i korridoren. Hon väntade tills det var tyst, lät dörren slå igen bakom sig och gick lugnt bort mot hissen. Där hade hon sett en skylt på en dörr med ”Staff only” skrivet med små, diskreta bokstäver.

– JAG KUNDE HA STRYPT honom, det slemmiga fanskapet. Han är skyldig mig allt och så uppförde han sig som om jag är ett slags maintenance crew som står redo varje gång han är hemma för att hämta nya, vita skjortor, knulla och läsa äventyrsböcker för ungarna. De känner ju för fan knappt igen honom när han dyker upp, och de orkar inte följa med längre när han är på teve med viktiga uttalanden från något land de aldrig har hört talas om. Han kunde ju ha tagit dem med sig någon gång, eller?

Sander svarade inte.

– Eller? upprepade hon och höjde blicken för första gången på flera minuter.

Sander ryckte till i stolen och försökte rekonstruera vad hon hade sagt. ”Eller?” Eller vadå?

– Skulle han kunna det då? sa han och mötte hennes blick. Han försökte verka engagerad och neutral på en och samma gång. I praktiken, menar jag?

Hon satt behagligt tillbakalutad i den ena av de två Lobby-stolarna han hade tagit med sig från Ski. Merparten av inredningen såldes tillsammans med huset men de här stolarna var speciella. De var original, producerade på 60-talet och när han köpte dem i en antikvitetsaffär för designmöbler i en värdshuset änden av Hegdehaugsveien, hävdade ägaren att stolarna ursprungligen hade stått i Time Life byggnaden i New York.

Resten av kontoret var inrett kring de två stolarna som han hade ställt på sina platser innan inredningskonsulten från möbelbutiken släpptes in. När han första gången såg förslaget hon hade ritat undrade han om de strikta möblerna, med svarta bordsskivor och stålblanka ben, skulle bli för kalla i ett rum där målet faktiskt var att få människor att öppna sig. ”Jag förstår vad du menar”, hade hon svarat, ”men du ska inte bara få människor att öppna sig, du ska få dem att betala 2 500 kronor i timmen för att du ska lyssna på dem. Då måste de känna att de får något för pengarna, och inredningen, tillsammans med adressen, osar value for money.”

Han köpte hennes argument, bokstavigt talat, efter att ha fått henne att mjuka upp skåpen med fronter i grönt och gult. Förutom stolarna hade han också fått henne att köpa en generös soffa som patienterna kunde välja att sitta i om stolarna blev för obekväma. Och på golvet hade han insisterat på att de skulle lägga en matta.

I början, när han suttit på kontoret och läst och väntat på det första besöket han hade bokat in hade han faktiskt känt sig hemma. Det luktade nytt, takfönstren gav bra med ljus och kontoret kändes stort, trots att han hade bestämt sig för att använda vindsvåningen i det nya huset till arbete.

När den förste patienten dök upp till den inledande timmen hade hon kommenterat inredningen innan hon presenterade sig och innan han hade hunnit erbjuda henne en kopp kaffe. Designern hade haft rätt.

Fem månader senare hade han tio patienter som alla kom en gång i veckan. Hälften av dem började han kanske egentligen kalla klienter eftersom de betraktade honom som ännu en tjänst de kunde inhandla som kompensation för tidsbrist, stor arbetsbörda, mycket resande, eller som i detta fall, en känsla av att livet inte levererade vad som förväntades av det. De fick ventilerade frustrationer och ropade till honom i stället för till underordnade eller kolleger på jobbet. De kunde gråta över sådana saker som det helt enkelt inte förväntades att de skulle förhålla sig emotionellt till. Med ett undantag var de ledare, egenföretagare och typ A-personligheter som inte gärna kunde ha skaffat sig en coach eller anmält sig till Artesia och gått på massage några gånger i månaden. Han var en statussymbol och han kunde leva med det så länge han fick tid att fördjupa sig i böckerna om rättspsykologi, rättsmedicin och en och annan amerikansk bok om profilering.

Dessutom hade han de andra patienterna, de som alltid valde soffan. De som höll honom vakna om natten och fick honom att skriva långa mejl till kolleger eller gräva efter artiklar på nätet eller

någon av tidskrifterna han fick sig tillsända varje månad. Fem tonåringar, från 13 till 19, som tillsammans uppvisade en fascinerande rad diagnoser, resultat av år av utredningar, förtvivlade föräldrar, arga lärare och rådgivare som hade varit tvungna att ge upp. Då hamnade de på Ullevål, alla fall några av dem, och efter hand hade fem stycken blivit hänvisade till Sander, som kände en absurd lycka och tillfredsställelse över att kunna hjälpa någon igen. Redan efter den första timme med en flicka på 14 år som vägde 46 kilo men trodde att hon bar på det dubbla, insåg han hur mycket han hade saknat arbetet i Stockholm. Det fanns några som behövde honom och det gav hans liv mening.

Av de fem klienterna var kvinnan som nu stirrade på honom från stolen mittemot den enda av de tio patienterna som inte var yrkesaktiv, framgångsrik och högt uppe på någon karriärstege. Tove Sandberg var hustru, mor och aktiv i allt från gymnastikföreningen till gourmetklubbar och läsecirklar. Hade det inte varit för mannen hon nyss hade hotat att döda skulle hon antagligen ha varit lycklig med det livet hon levde.

– Jag tycker inte att det är för mycket begärt, fortsatte hon. Trots allt har jag följt honom i nästan tolv år, från det ena stället mer avsides än det andra. Och när vi äntligen har bosatt oss här, i Norge som vi har talat om hela tiden, så fortsätter han att ta på sig uppdrag som kräver att han tillbringa halva året i länder jag inte kan uttala namnet på. Vet du förresten vad huvudstaden i Mongoliet heter?

Hon log plötsligt. Det var sällan hon blev så upphetsad som nu. Han hade ingen aning om vad huvudstaden i Mongoliet hette.

– De har en gammal huvudstad som heter Karakorum men den som räknas heter Ulan Bator.

– Jaha? svarade Sander, osäker på vart hon ville komma.

– Jag menar, jag är 41 år, jag har två barn men ser okej ut, eller hur?

Hon väntade inte på svar.

– Vi har ett enfamiljshus i ett bostadsområde, två bilar, stuga, båt, vattenskoter och råda på lördagshandla hos Fjeldberg vid Bygdøy Allé. Och så går jag runt och vet att huvudstaden i Mongoliet heter Ulan Bator, att det blir allt fler fattiga i landet och att ungarna som bor på soptippen måste slå sig med grisar om maten som lastbilarna dumpar varje dag.

Bra för dig, tänkte Sander och knep ihop läpparna. Han mindes gårdagens patient som hade fått ett raserianfall ombord på ett Air France-plan eftersom hon hittade ett hår på ryggstödet till säte framför sig i Business Class.

För övrigt hade hon helt rätt, hon såg bra ut. Hon var smal, bröstet var så formfulländade att Sander tvivlade på att naturen hade gjort sitt jobb helt utan hjälp och hon klädde sig på ett sätt som framhävde de goda och dolde de mindre goda sidorna. Manikyr, säkert också pedikyr, massage, spavistelser, ansiktsmasker och vaxningar över hela kroppen. Diskret elegans, gamla pengar och kod som förstods av de invigda och inte lades märke till av alla de andra.

Med pengar som var mindre än hundra år gamla, räknade Sander med att han hamnade i den sista kategorin. Samtidigt förvirrade han henne så mycket med inredningen, adressen och sitt eget utseende att hon sänkte garderna och slappnade av.

– Kanske du skulle ta hit honom någon gång, bara för att få en annan ram runt ett samtal där du kunde berätta lite för honom om vad du känner?

– Hit? Som ett slags äktenskapsrådgivning? sa hon överraskat. Det går han aldrig med på. Förresten vet han inte att jag går i terapi. Han skulle inte vara intresserad heller om jag hade berättat det för honom.

– Är du säker på det? frågade Sander. Min erfarenhet är att många blir överraskade av hur intresserad partnern är av att lösa ett problem om han bara får veta att det existerar. Har du någonsin gått försökt berätta för honom vad du känner?

– Inte rakt ut, nej, inte: ”Hör nu, Helge, vi måste prata.” Men jag orkar inte ställa upp varje gång han kryper in under täcket och börjar tafsa, där går gränsen. Om inte han ställer upp så gör inte jag det heller.

– Ett slags sexstrejk, menar du? frågade Sander. Tror du att det hjälper?

– Kanske? Hon lät osäker. Han får säkert det han behöver på andra håll. Han är ju hemifrån nästan 180 dagar per år.

– Har han en älskarinna?

– Säkert inte bara en; det blir väl lite väl förpliktigande för honom. Men han har väl vett att skaffa sig det han behöver, det tvivlar jag inte på.

– Du då? undrade Sander. Det du behöver då?

– Jag lider ingen nöd, svarade hon. Sedan kunde hon inte vara allvarlig mer utan brast i skratt. Finns ingen anledning att svälta ihjäl framför skafferiet, eller vad säger du?

När hon hade gått satt han kvar och funderade på vad hon hade menat. Hon hade tittat på honom med en blick han tolkade som flörtig och han undrade om det var han som fanns i skafferiet eller om ett ögonblick utan fysisk kontakt med det motsatta könet fick honom att inbilla sig sådant som inte var på riktigt. Nästa ögonblick satte försvarsmekanismerna in och han mindes bara alltför väl vad som hade hänt den enda gången i karriären när han inte hade kunnat skilja arbete och privatliv åt.

Något av det första han gjort när han packade upp flyttlasset i det nya huset var att göra sig av med papper och minnen han inte längre behövde. Bilden av Elin var ett av dem och han hade bränt den i en askkopp utanför garaget för att inte utlösa den avancerade brandvarnaren som var installerad på alla våningar.

Med fjärrkontrollen startade han en cd som redan låg i anläggningen och Robbie Robertsons röster fyllde rummet. Musik för en regnig dag; passande melankolisk, inte deprimerande. Det var trots allt maj, inte september.

Sander övervägde ett ögonblick om han borde föra anteckningar efter samtalen för att kunna plocka upp någon av trådarna nästkommande vecka. Han satt med ett tomt papper framför sig och undrade om Tove hade tagit upp något som hon inte skulle upprepa nästa gång och gången efter det. Han kom fram till att det inte var något särskilt han behövde komma ihåg av dagens samtal. Han skulle ändå föra det på tal igen.

Han tittade några sekunder på bilden som han hade tagit vid det första mötet och satt upp papperet på insidan av den fortfarande tomma journalmappen innan han stängde den och började på en inköpslista inför helgen. Han hade helt och hållet glömt att O. Fjeldberg Fisk & Vilt existerade. Vanligtvis gick han i motsatt riktning, bort till Hotel Havanna i Grünerløkka. Tove Sandals slumpartade påminnelser hade gett honom en del idéer om vad han ville testa att tillaga till lite senare på kvällen.

Det hade regnat hela dagen och han gick genom det tomma rummet längst ner för att ha kortast möjliga väg till bilen som stod parkerad utanför garaget. Han backade ut på Bolteløkka allé, körde längs Ullevålsveien och svängde höger innan han tog av mot Bislett i första korsningen för att hitta en väg bort till andra sidan staden. Den värsta trafiken hade börjat ge med sig och på Sofies gate körde bilarna i jämn hastighet mot Frogner. På radion hördes programmet Alltid Nyheter, maj var snart slut och sommaren hade varat i flera veckor och Sander var mindre rastlös än han trott att han skulle vara efter flera månader med samma arbete och i samma hus. Ett gott tecken, tänkte han, sänkte fönstret några centimeter och lät fuktig luft och doften av våt asfalt fylla bilen.

När klockan närmade sig sex var han nummer fyra i kön som var ute i sista minuten för att rädda fredagsmiddagen. Bara män, och, med undantag av honom själv, klädda i kostym och slips, med en väska eller portfölj eller väska och kort väg hem. Efter att en äldre man hade packat ner Belugakaviar för ett he

regemente och nummer två i kön hade smakat sig igenom fyra ostar på jakt efter något som passade till en Niepoort Colheita från 1979, hade Sander bestämt sig för att laga pasta med kammusslor och tryffel. Det blev hans tur och han skulle precis fråga om kocken som expedierade hade någon idé om vad han kunde kombinera kammusslor och tryffel med för smaker när telefonen började vibrera i fickan. Han fiskade upp den för att skicka iväg samtalet till mobilsvaret och kände igen namnet på personen som ringde. Han log ursäktande mot mannen bakom disken och tog ett steg åt sidan för att släppa fram kön som hade bildats bakom honom.

– Ja?

– Sander?

– Lisa?

– Hej du. Det är evigheter sedan. Är allt bra?

Han hade inte talat med Lisa Lunde sedan förra hösten när han hade hjälpt Follo polisdistrikt med två fall; först ett försvinnande som var knutet till chattande på nätet, och sedan ett brutalt mord på Siggerud som bland annat involverade nätälskare och en ingenjör med dragning åt SM-sex. Han visste att både hon och William Horgen, en av de andra utredarna från Ski, hade bytt jobb och befann sig i Oslo. Han hade flera gånger tänkt att han skulle slå en signal eller skicka ett sms. Det hade stannat vid tanken, och nu hann Lisa före.

– Bra, tack. Fint. Du då?

– Jag har det bra, svarade Lisa. Han hörde ljud i bakgrunden, som om hon stod ute på en trafikerad gata, och hon verkade stressad.

– Kan jag ringa dig sedan? frågade han. Jag står i en butik och har kö bakom mig. Tio minuter går det bra?

Lisa var tyst i några sekunder.

– Kan vi inte hellre träffas? Det är något jag vill tala med dig om. Något du måste se.

Sander förstod inte vad hon menade och undrade direkt om hon pratade jobb eller om det var privat. Han märkte att han blev glad över att hon hade ringt och att han inte var säker på vad hon föredrog: jobb eller privat.

– Javisst, jag har inga planer. Var?

– Kan jag komma förbi? svarade Lisa.

Osäkerheten ersattes av nyfikenhet och Sander gav Lisa den nya adressen och en middagsinbjudan på köpet. Inget avancerat, bara en liten kvällsmåltid med pasta och kammusslor och rikligt med tryffel.

ESTER VILLE INTE vara bitter, hon var alldeles för ung. Hon fick inte den allomfattande känslan att passa med sin egen självbild: den tillmötesgående värdinnan, den som lyssnade, fångade upp små diskrepanser, slätade över och såg till att alla de officiella arrangemangen på ambassaden löp smidigt och utan incidenter.

Hon var ett socialt geni, brukade han säga på kvällen när de satt på terrassen med en drink medan personalen städade. Syrsorna i bakgrunden eller ljudet av storstaden dämpades av höga häckar och mjuka gräsmattor, som en bakgrund till deras liv. Alltid en ny plats och en ny stad.

Inget skulle ha varit möjligt utan henne. Han höjde groggglaset och log och hon visste att han menade det. Hon var den perfekta ambassadörshustrun, de var ett perfekt team.

Nu stack solen henne i ögonen och påminde henne om den där förmiddagen vid foten av Himalaya knappt sex månader tidigare. Oslofjorden låg spegelblank vid änden av åsen och hon såg högt över de andra husen i sluttningen ner mot vattnet. Han hade ärvt huset och de hade behållit det medan de var stationerade utomlands, delvis tack vare adressen, delvis eftersom hon hade älskat platsen från första stund. Nu var de plötsligt tillbaka; inte för att de ville det utan för att någon tyckte att det gav de rätta signalerna till media och politikerna.

Hon stod med ryggen åt rummet, naken under en av hans skjortor och kände hur den kyliga fjälluften fick håret att resa sig på armarna.

Det var tio minuter till nästa planerade aktivitet. Utsikten mot Himalaya var i sig själv nog för att ge henne vilopuls och själsfrid, och på så sätt fyllde inte yogatimmen någon funktion. Ändå tyckte hon om tystnaden, samvaron med de andra gästerna och vissheten om att de skulle tillbringa mellandagarna omgivna av lyx, stillhet, massage och en uppvärmd simbassäng i en svit som var större än lägenheten som ambassaden disponerade i Bangkok.

I bakgrunden, inne i rummet, hade han satt på nyheterna. Hon la märke till att ljudet irriterade henne, att det var malplacerat, mitt i det lugn de hade landat i några dagar tidigare, hundratals kilometer från närmaste konsulat eller ambassad. Samtidigt visste hon att det kvittade. Han skulle aldrig kunna koppla av helt. Det här livet hade blivit en del av honom och han satte en ära i att hänga med i nyhetsdygnet så att han aldrig blev överraskad när någon av de andra i regionen ringde och ville ha ett råd eller diskutera något. Så hade han också nått toppen eller rättare sagt, *de* hade nått toppen efter hundratals gin och tonic, dammiga afrikanska länder ingen kunde uttala namnet på, krigsfaror, strömavbrott, diarré, opålitligt tjänstefolk och kockar som inte förstod vad de sa. Han hade blivit ambassadör Daniel Melby, och hon älskade honom ännu mer.

Hon gick in och klädde på sig. Han sa inget, tittade bara på skärmen medan han stod orolig och trampade.

– Inte bra, sa han plötsligt, mest för sig själv. Hon var van vid att han talade med uppläsarna men tyckte inte om oron i hans röst. I stället för att svara plockade hon upp tygväskan från golvet och gick bort och kysste honom på kinden innan hon öppnade dörren och gick ut i hallen.

– Ses till lunch då, älskling.

Hon väntade inte på svar, stängde snabbt dörren och var halvvägs bort i hallen innan han hade registrerat att hon gått.

De hade tagit spårvagnen upp till Ekeberg. Det var över tjugo år sedan och de hade bara känt varandra i några veckor. Han ville presentera henne för mormor, som var den enda släkt han hade i staden och han fick ett rofyllt uttryck i ansiktet när han talade om henne. När den gamla damen öppnade dörren

till det enorma huset vid Solveien i Nordstrand, en kvart från Oslo centrum, insåg hon att detta skulle bli hennes liv. Mellan rynkorna i pannan, den strama hållningen och auktoriteten hon utstrålade, fann hon en människa som älskade sitt barnbarn över allt annat på jorden och som drog in Ester i huset och familjen på en och samma gång utan att fråga eller kräva svar.

Middagen serverades på gammalt porslin från Porsgrund och Ester darrade på handen. Så här skulle det bli, tänkte hon, och bar minnet med sig när de började resa direkt efter det att han var klar med aspirantkursen.

Hon avbröt studierna i psykologi mitt i en termin, tog med sig böckerna och trodde att hon skulle få tid att läsa. Nairobi är bra, hade Daniel sagt, de kunde ha fått något mycket värre. Framför sig såg hon långsträckta savanner, exotiska djur och middagar under stjärnhimlen, med stråtak och tjänare med gevär som skydd. Men dammet och avgaserna hade gett henne astma redan första veckan och in i ens klimatanläggningen i bilen och hennes order till chauffören att alltid köra med rutorna upptill hindrade stanken från vägkanten och människorna utanför att nå in till henne där hon satt.

Hon försökte tänka på något annat. Hon mindes kapitlet om empati i den ena av böckerna han hade tagit med sig från Norge men kunde inte tränga undan vämjelsen som hotade att övermanas av henne. Långsamt blev hon viljelös och prisgiven åt omgivningarna medan hon hörde Daniel berätta om dagarna på kontoret varje kväll i residenset utan att egentligen hänga med.

Till slut förstod hon att det inte kunde fortsätta. Det tog månader men hon accepterade situationen, engagerade sig i arbetet och började efter hand tycka om samvaron med de andra, miljön och möjligheten det gav att glömma allt som fanns på andra sidan häckarna. Till slut var de ett perfekt par, finjusterat ända ner till minsta detalj – hon hemma, han ute – i ett slags ömsesidig respekt. Och kärlek. Hon tvivlade aldrig på hans känslor, och hon tvivlade aldrig på sina egna. Allt de fick var oerförtjänta av. Det var de mot alla andra. Det var de mot byråkraterna i Oslo som faxade och senare mejlade krav och order, alltid med någon amatör längst upp, men politiker som inte skulle ha överlevt en timme i ett land vid ekvatorn om det så hade handlat om livet.

Lyckan kom i Kairo. Ester hade sett henne redan första dagen, i köket till det nya huset. Och hon frågat kocken vem hon var. Extrahjälp, hade han svarat, sopor och disk och ärenden, sådana saker som barnet var tio år, kanske bara åtta, och Ester kunde inte glömma det milda ansiktet med de trötta ögonen. När hon försökte ta reda på var hon bodde ville ingen svara. Daniel sa att hon måste slutligen engagera sig i de lokala människorna men så hade han inte tagit frånvaron av egna barn så hårt som hon. De hade försökt i tio år och hon hoppades fortfarande.

Det var den gamle chauffören som till slut berättade för henne. Varje dag efter att han kört Daniel till kontoret och inte hade andra uppgifter återvände han för att tvätta bilen. Ester hade förutom bara hälsat på honom men började prata när hon förstod att han talade flytande engelska och hade kört både åt Nasser och Sadat under de femtio år han haft sitt arbete. Historierna han mindes fick henne att tänka på något annat, ända till den dag han frågade vad hon tyckte om den lilla flickan i köket.

Ester hade först låtit bli att svara. Stått stilla, lutad mot en av de gamla palmerna som stod runt gårdsplatan, utan att veta vad hon skulle säga.

– Är det så tydligt? hade hon frågat efter nästan en minut och han hade nickat som om han förstod, utan att döma eller ta ställning vare sig för eller emot. Han var ett proffs, tänkte hon, men han hade ett gott hjärta. Han kände systemet, kunde reglerna och visste när han kunde bryta dem.

Barnet bodde med en äldre kvinnlig släkting och tre syskon i en av de fattiga stadsdelarna. Hon åkte buss eller minicab till arbetet och använde halva dagslönen till resan. Ibland måste hon gå, eller övernatta någonstans i närheten som chauffören inte visste var det var. Det kunde vara ett skjul eller ett trapphus som hon kände till, någonstans där hon kände sig trygg timmarna fram tills hon kunde återvända till residenset.

– Hon kan ju sova här, hade Ester sagt utan att tänka sig för. Chauffören hade lett vänligt med

inte svarat.

~~Fadern var död efter en olycka i verkstaden han hade ägt tillsammans med sin bror; modern var psykiskt sjuk. Pengarna hon tjänade gick till den kvinnliga släktingen och brodern tog sig an barnen eftersom det gav honom kontroll över affärerna.~~

Daniel visste när han hade förlorat. Pick your fights, hade han lärt henne och den här hade hon valt med omsorg. Först hade hon lärt känna flickan, låtit henne övernatta i hemlighet när hon frågade om lov, och aldrig kommenterat att det blev allt oftare. När de fick veta att Lima var nästa anhalt, var relationen mellan dem så nära att de andra anställda hade börjat prata. När hon berättade för Daniel att hon ville ta barnet med sig, att han skulle använda sina kontakter för att genomföra en formell adoption, hade hon sett hur han drog efter andan medan han formulerade motargument i snabbt tempo. Sedan hade han hejdat sig. Kanske visste han mer än hon trodde? Kanske var chauffören inte bara en god människa utan en god strateg? Hur som helst var de två som kom men tre som åkte, och när planerna lättade och steg upp över de platta hustaken i Kairos ytterområden, kände hon en tacksamhet som hon inte hade känt tidigare.

På Ananda Spa hade det bara tagit några timmar innan telefonerna började ringa. Ester hade kommit tillbaka från meditationstimmen och de höll på att klä om till middag när ljudet från telefonsvararen avbröt dem. Hon visste att det var ambassadörens ansvar att vara tillgänglig tjugofyra timmar om dygnet. Ändå hade hon lekt med tanken att koppla ifrån laddaren och låta batteriet tömmas utan att hon märkte det. Den här veckan var hennes och de hade gjort sig förtjänta av den.

Han talade länge medan Ester såg bilderna från CNN ändras från karta och översiktsbild till de första filmklippen av vågen som träffade land. Hundratals människor kunde ha förlorat livet. Allt var viktigare än den vecka de hade planerat tillsammans i nästan ett halvår.

Daniel förändrades och blev den ambassadör hon hade varit med om att skapa medan hon stod kvar och saknade mannen hon ville vara ledig tillsammans med.

Enda möjligheten hade varit att hyra en helikopter som tog dem från heliporten strax intill direkt till Indira Gandhi International Airport. Då slapp de mellanlandningen på Palam där inrikesflygen landade och lättade, och kunde gå direkt till flygplanet som förde dem tillbaka.

Han höll henne i handen när de startade medan han läste ett memo som hade faxats över till Ananda och levererats till honom i samma ögonblick som helikoptern lyfte. Platserna i Business Class sög in och omfamnade dem och hon försökte njuta av de sista resterna av lyx. Hon hade ingen aning om vad som väntade.

BILDEN AV DEN NORSKE ambassadören på Island, naken och livlös på ett hotellrum i Reykjavik lämnade inget tvivel: Lisa Lunde arbetade. Hon hade lagt ut flera bilder över den stora arbetsbänk som avgränsade köket från vardagsrummet. Så satte hon sig på en av de höga barstolarna som stod vid arbetsbänken och smuttade lite på vinet han hade hållt upp till henne medan hon hängde av sig ute i hallen.

Sander plockade upp bilderna, en efter en, och granskade dem noggrant. Han hade ingen aning om vad han letade efter och tänkte plötsligt att det kanske var hans goda egenskaper. Brist på fördomar och möjligheten att se något andra hade missat.

Fotografen hade börjat vid dörren och knäppt sig fram med pyttesteg genom hela hotellrummet ut i badrummet och tillbaka igen. Sander kände igen interiören och skulle precis fråga om han hade rätt i sina antaganden när Lisa lutade sig fram.

– Bilderna är tagna för några veckor sedan, strax efter påsk. De öppnade rummet när han incheckade ut före tolv på skärtorsdagen. Kvinnan han hade checkat in tillsammans med var naturligtvis försvunnen. I receptionen var de villiga att svära på att också hon talade norska.

Sander hade köpt huset av ett lesbiskt par som hade slagit sig på kafédrift och uteliv. Han hade för börjat leta i Grünerløkka efter något som liknade det han och Morten hade haft tillsammans när de studerade, men gav upp när han insåg att det trots allt var ett passerat stadium i livet.

I stället hade han rört sig bort från østkanten men hejdat sig i god tid före Oslo vest och hamnat i Bolteløkka.

Mycket tydde på att de förra ägarna hade använt en stor del av fritiden till att inreda det perfekta hemmet. Perfekt för ett par utan barn, hund, katt och stilettklackar. Perfekt för människor som inte spillde när de åt, som alltid torkade av sig när de kom in, och inte skulle drömma om att låta tidningar ligga framme efter det att de var klara med den. Perfekt för Sander Mørk som föll för huset i samma sekund som han klev över tröskeln.

Första våningen bestod av ett stort kök och ett vardagsrum med plats för en soffgrupp och matbord. Andra våningen innehöll ett stort badrum, sovrum, gästrum och en del som Sander hade vid åt ljud, bild och böcker. Det motsvarande mediarummet i villan hemma i Ski och hela anläggningen med skärm och högtalare och fjärrkontroller och kablar, hade flyttats och monterats på nytt av leverantören inom loppet av en lång dag.

Sedan var det kontoret på vinden, där han ofta satt och läste med utsikt mot stjärnorna, med den nyaste bärbara Mac:en och den största plattskärmen Apple kunde leverera.

Bolteløkka var en oas mellan Ullevålsveien och Pilestredet som Sander inte känt till förrän han plötsligt stod där, efter femton minuters promenad från Grünerløkka. Trafikljuden var bara knapp hörbara där han stod på Eugenie's gate och tittade på de enorma villorna med bärbjälkar i taket. Från ett fönster i ett lågt hus på vänstra sidan hördes ljudet av en teve. Bakom ett staket satt några och pratade och klirrade med glas. Någon tvättade, en bil startade någonstans och en armé fåglar fungerade som en osynlig ljudkuliss. Han befann sig mitt i Oslo men tänkte på en liten stad någonstans i Sydeuropa.

Ända var det något som skorrade falskt. Han visste att han hade råd att köpa vilket hus det var månne, men han kände ingen entusiasm. Ett slags utmattning, tänkte han, och funderade över när han först hade känt det.

När han ärvde pengarna efter att föräldrarna hade dött tänkte han först att nu var han trygg för alltid. Efter hand hade han förstått att den säkerhet som pengarna gav också hade krävt ett offer. Han

hade inte lyckats hitta något nytt att drömma om. Pengarna hade tagit alla hans drömmar. Varje gång han såg något han ville ha, tänkte på något han ville göra eller en plats han ville resa till, visste han samma ögonblick att det han önskade sig var inom räckhåll. Jag behöver en dröm, hade Sander Mønt tänkt.

– Jag trodde att det handlade om ett slags sexlek, sa Sander och sträckte sig efter sin ölflaska. Han borde ha börjat med maten men bilderna höll honom tillbaka. Några veckor tidigare hade han läst ett uppslag i Dagbladet om det som framställdes som en pinsam olycka. Bilderna och det faktum att det var Lisa som hade gett dem till honom satte det hela i ett något annorlunda perspektiv.

– Kunde ha varit, svarade Lisa och log. Sander undrade om det var tillåtet att le när man bläddrade igenom bilder från en brottsplats, men var så glad över att träffa Lisa igen att han inte lyckades behålla den allvarliga minen. Han återgäldade leendet och ville allra helst lägga sin hand på hennes. Han gjorde det inte.

– Det tog faktiskt lite tid och isländsk polis kallade det först en olycka när de kontaktade Utrikesdepartementet, som i sin tur kontaktade norsk polis för att informera om dödsfallet. Ambassadörens hustru hade rest till Norge några dagar före, med bägge barnen, och det kändes som en självklar förklaring. Att han hade en älskarinna som han hade träffat på 101 och sedan hade något gån jävligt fel.

– Milt sagt, ja. Var det inte en rockstjärna som dog på det där sättet? Måste vara ett otroligt sätt att lämna in på. Du är på toppen av kurvan. Det är strax innan du böjer på tårna, och blandningen av syrebrist, orgasm och kroppen som avfyrar kemiska substanser upp i huvudet måste kännas som om det är jävla fucking nyårsafton från topp till tå. Sinnessjukt, eller vad tycker du?

Lisa tittade överraskat på honom.

– Jag menar ur en fysiologisk synvinkel naturligtvis. Och psykologisk inte minst.

Sander hade ingen erfarenhet av asfyxiofili men han hade läst tillräckligt om fenomenet för att kunna ge en levande beskrivning.

– Jo, säkert, sa Lisa och tittade ner. Ett ögonblick verkade det som om hon rodnade och Sander undrade om han hade tagit i för hårt.

– Michael Hutchence. INXS.

– Var det han? frågade Sander, lättad över att han inte hade sårat henne.

– Ja, sa Lisa. 22 november 1997, på ett hotellrum i Australien.

– Hur vet du sådana saker? undrade Sander.

– Research. Jag har naturligtvis googlat strypsex och asfyxiofili och ett dussin andra ord som kan ha något med fallet att göra. Men nu har det ju visat sig att ambassadören inte var diplomatins svar på en av rockens stora stjärnor. Det som gör saken märklig är att ju mer vi gräver i den, desto mindre handlar det om sex.

Sander tittade på bilderna igen och försökte föreställa sig hur de inte kunde handla om sex. Han tittade på Lisa igen. Hon plockade upp en av bilderna som hade legat begravd i högen och la den framför honom. Det var en närbild av den nakna ambassadörens huvud, dolt av en silkespåse.

– Titta på knuten, sa hon.

Sander såg på knuten.

– Mer noggrant. Hitta felet.

För Sander såg det ut som en perfekt knut; den var nästan vacker, inte i närheten av de massiva klumpar han själv presterade när han måste fästa en förtöjning eller hänga upp en hängmatta.

– Jag vet inte, svarade han. Den ser perfekt ut.

– Precis, svarade Lisa, och det fanns ett stråk av triumf i hennes röst. Han insåg att hon gillade situationen. Trots att hon kunde fallet utan och innan och naturligtvis satt inne med mer information

än han, njöt hon av kontrollen som övertaget gav. Hon leker, tänkte Sander, och undrade vad det betydde. Sedan fokuserade han på bilden igen.

– Knuten är perfekt och då kan det omöjligt vara en olycka. För om det hade varit du som satt du med silkespåsen över huvudet, händerna bundna vid stolen och ett rep runt halsen, då skulle det ha varit en sak du hade varit särskilt intresserad av. Säkerhet. De är nog så kinky, de som praktiserar asfyxiofili, men de är inga självmordskandidater. Gärna njutning. Död, nej tack. Och därför skulle du ha haft fullt fokus på att knuten skulle vara enkel att knyta upp. Det gäller alla typer av strypsex. Det är lika viktigt att lossa repet vid rätt tidpunkt som att strama åt det exakt i orgasmögonblicket. Men det här knuten är inte gjord för att lossas. Den är gjord för att stramas åt och sedan hållas stram. För gott.

– Jaha ..., sa Sander långsamt. Detta var på allvar med andra ord. Men ändå ... Den som har gjort detta måste ha vetat att någon skulle reagera på knuten. Annars kan inte just *det* vara olycka. Den ambassadören drar med sig en oerfaren älskarinna i en lek hon inte behärskar, och medan han sitter fastbunden knyter hon en knut som det dessvärre visar sig vara närmast omöjligt att lossa igen? Och när hon förstod vad hon hade ställt till med la hon benen på ryggen och försvann.

– Allt är ju möjligt, svarade Lisa. Men den här knuten är det inte vem som helst som går runt och känner till. Vi har kontrollerat lite och fått reda på att de troligaste kretsarna där du kan lära dig det här knuten är inom klättring och segling. Och SM.

– SM?

– Sadoomasochistiska kretsar; dominans, kontroll, underkastelse, sådana saker.

– Och där är den här knuten vanlig? frågade Sander.

– Inte vanlig men den förekommer i vissa sammanhang. SM är egentligen en samlingsbeteckning på en hel hög med olika fetischer och handlingar som har det gemensamt att de alla handlar om dominans och underkastelse. En variant är att leka med ett rep där den som dominerar binder slaven och tar för sig.

Sander började plötsligt skratta. Han visste naturligtvis vad Lisa talade om men formuleringen var originell.

– Tar för sig?

Det verkade inte som om Lisa såg humorn i det hon hade sagt.

– Master of Knots kallar de honom – och ibland henne – som tar hand om knutarna. Och om du jag har tagit reda på stämmer är de ofta riktiga konstnärer med olika slags rep och med en otrolig mängd knutar och kombinationer. Alla betyder något och många har en bestämd funktion. Och ju den här knyts för att bestå.

– Så slutsatsen är...?

– Att den som gjort denna knut visste vad hon gjorde. Det här är inget fel eller en olycka. När någon stramade åt repet och hejdade syretillförseln till ambassadörens hjärna fanns det inga planer på att släppa på det igen.

– La grande mort, sa Sander.

– La vadå?

– På franska kallas ibland orgasmen för "la petite mort", lilla döden. Hans älskarinna har tydligen blivit lite förvirrad. Men jag förstår fortfarande inte varför det hela kamouflerats som en olycka när gärningsmannen, eller -kvinnan, måste ha insett att mordet skulle upptäckas.

– Exakt, sa Lisa. Och det var då vi tänkte på dig.

Lisa fortsatte tala medan Sander började med maten. Hon hade med sig en tjock dokumenthögen som hon ville att han skulle titta igenom. Medan han plockade fram pasta och kokade upp vatten, öppnade kammusslorna och hyvlade tryffel i tunna flak med en osthyvel gav hon honom höjdpunkterna från den isländska polisens utredning och det Kripos själva hade tagit reda på. Sander lyssnade men kunde

inte hjälpa att han förlorade sig i maten med jämna mellanrum. Pastan var färsk, han hade gått för ett pastabageri på vägen hem, musslorna levde och kämpade emot när han skar upp dem med en brödkniv. Tryffeln var en historia för sig. Han kände hur det vattnades i munnen och undrade hur Lisa skulle ta det om han öppnade en flaska champagne till maten. En Bollinger eller en Krug, med syrlighet och äpplesmak och kittlingar på tungan skulle maximera upplevelsen av musslorna, men för en som inte var van vid att ta sig lite på att McDonald's kunde sörja för det dagliga näringsbehovet kunde en flaska för över 80 kronor till kvällsmaten lätt bli lite i överkant.

Isländsk polis hade, i ett försök att hålla nyheten borta från pressen, finkammat rummet på rekordtid efter det att kroppen hade påträffats. UD hade tydligen riktat en enträgen önskan till de lokala utredarna att hålla den pinsamma olyckan hemlig och märkligt nog hade varken norsk eller isländsk press lagt stora resurser på att ta reda på vad som hade hänt.

Eftersom den döde var norrman och omständigheterna något speciella hade norsk polis skickat en utredare till Reykjavik för orientering och genomgång av materialet som hade samlats på Island.

– Allt du har sagt om Island stämmer, log Lisa. Jag hade bara två dagar på mig och programmet var fullt, men de tog med mig ut för att äta på ett slags steakhouse och på väg ut till flygplatsen hade jag in på Den blå lagunen.

Det var en av de isländska utredarna, en hygglig kille som hette Erlendur, som hade börjat arbeta som oråd. Lisa hade omedelbart förstått vad han menade. Den andra utredaren, en kvinna som hette Elínborg, hade lett arbetet på hotellet och börjat bläddra bland pappren som om hon hade fått ett nytt filter att se fallet genom.

– Hon hade ursprungligen reagerat på att det inte fanns några spår efter kvinnan som hade varit tillsammans med ambassadören checkade in tillsammans med. Allt de hade att gå efter var observationerna hos de som arbetade i receptionen, som var säkra på att hon hade talat norska. Och den enda indikationen på att det hade försiggått något sexuellt på rummet var rester av sperma på den dödes könsorgan och rester av något rättsläkaren sa kunde vara glidmedel eller talk från en kondom. Men kondomen var inte i fall borta och inget tydde på att ambassadören hade varit tillsammans med någon.

– Och Elínborg förstod en del av fynden bättre i ljuset av den nya teorin om att det kunde röra sig om ett mord? undrade Sander. Han försökte hänga med i det Lisa sa, samtidigt som musslorna började bli klara och pastan hade mindre än en minut kvar.

– Inte bara Elínborg, jag också. Och Erlendur, sa Lisa. Nästa sak vi tittade på var naturligtvis repet. De isländska teknikerna trodde att det kunde vara handgjort, men inte på Island. Nu har de skickats vidare till Kripas, där de försöker ta reda på mer. Var det kommer ifrån och sådant. Det skulle ju berätta en del, särskilt om det var kvinnan och inte ambassadören som hade med sig repet.

Maten var klar och Sander satte den ångande tallriken framför Lisa. De satt i köket, det var trots allt bara kvällsmat, och Lisa reagerade inte när han försiktigt öppnade en flaska champagne och hällde i ett glas åt dem var.

Innan hon plockade upp gaffeln tog Lisa fram en ny bild och anteckningar som hon tydligen ville gå igenom medan de åt. Efter en första munfull pasta och musslor spreds ett nöjt uttryck i ansiktet. Sander nickade mot vinglasen och Lisa tog en liten klunk. Hon fyllde gaffeln igen och sedan blev det tyst.

HON HADE HAFT TRÅKIGT på resan ner och plockat fram guideboken som hon hade köpt på Gardermoen innan "Go to gate" började blinka på ljustavlan. Och trots att hon hade varit i Wien många gånger tidigare blev hon pinsamt medveten om hur lite av historien hon kunde. Vanligtvis checkade hon in på Triest, försökte få samma rum på femte våningen, gick till sängs och använde nästa dag till möten. Om det lät sig göras tog hon kvällsplanet tillbaka, om inte tillbringade hon ytterligare en kväll på rummet och reste hem efter frukosten dagen därpå.

Nu hade hon bokat rum på det gamla ärevördiga hotellet strax intill Schottenring och tänkt att hon inte behövde göra det för enkelt. På Triest skulle de ha känt igen henne. På Hotel de France hade hon aldrig bott.

Island hade varit enklare än hon hade trott. Det praktiska naturligtvis; att ta sig ut från hotellet, gå på gatan där hon hittade en taxi som tog henne direkt ut till Keflavík, genom säkerhetskontrollen och upp i luften långt innan någon hade börjat undra varför ingen checkat ut från rummet de hade bokade. Men också efteråt, när hon insåg vad hon hade gjort. Det hade fungerat perfekt och hon var stolt, nöjd och inte rädd.

Han hade förtjänat det, det tvivlade hon inte på. Ändå hade hon väntat sig något slags reaktion åtminstone efter ett tag. Men inget hände.

Hon stack till Geilo dagen efter att hon kommit tillbaka och åkte skidor resten av påsken. Tisdagen var hon tillbaka på kontoret. Det kändes nästan som om inget hade hänt. Hon såg det ena uppslaget i Dagbladet men det var som om det inte angick henne. Hon var tvungen att se framåt; arbetet var fortfarande påbörjat och de andra uppgifterna krävde minst lika mycket av henne som den första.

Det var mörkt när flygplanet landade strax före tio. Inte ens flygbensinångorna, avgaserna och de svettige taxichauffören kunde hålla lukten av staden borta när bilen närmade sig centrum. Hon satte sig med näsan mot fönstret som hon alltid gjorde och njöt av känslan av att befinna sig på en plats med ett annat språk, nya intryck och människor som inte visste vem hon var. Hon sög in fredagsstämningen på varje gång de stannade för rött i en korsning, hörde skratt från grupper av människor som hade varit ute och druckit öl eller vin efter jobbet, eller kände lukten av tung parfym från människor som var på väg mellan Operan och ett reserverat bord på en dyr restaurang.

Hotellets fasad var upplyst och två piccolor kom utspringande när taxin stannade framför den monumentala entrén. Hon checkade in under hans namn och ingen ifrågasatte hennes förklaring – att väskan med pass och id-kort hade stulits på flygplatsen och att hon måste vänta till dagen därpå för att identifiera sig, så som lagen krävde att hon gjorde. De hade väl i realiteten inget val. På Hotel de France kastade man inte ut folk på gatan, särskilt inte de som kunde betala för sig och dessutom hade hon bokat en av de dyraste sviterna.

Rummet var större än hon hade sett framför sig. Det luktade såpa och desinfektionsmedel. Hon gick omedelbart genom alla rummen, öppnade garderoben, gick uppför trappan till sovrummet och badrummet och tittade ut genom fönstret för att kartlägga eventuella grannar mittemot. Efter några minuter var hon nöjd, öppnade väskan, tog fram necessären och placerade den vid sidan om tvättstället. I minibaren plockade hon ut en halvflaska vin – en Grüne Veltliner som hon visste var ett säkert val – öppnade korken och satte sig i soffan framför teven. Det var sena nyheter på ORF, en dokumentär på BBC Prime och en topplesstalkshow på en av RAI-kanalerna som hotellet av någon märklig anledning tog in.

Vinet smakade friskt och fick henne att tänka på sena kvällar ute i en av de många småstäder som låg runt huvudstaden, där bönderna sålde egenproducerat vin och serverade fläskkött med olivolja.

sorters sallad, bröd och ost. Hon hoppades att den här turen inte skulle förstöra förhållandet hon hade till Wien sedan tidigare och kände sig lugn när hon kom ihåg hur bra allt hade varit efter Reykjavik. Hon bestämde sig för att återvända med jobbet så fort hon kunde och glädde sig redan åt hemresan på söndag.

När telefonen ringde på lördagens morgon hade hon varit vaken i nästan femtio minuter. Den metalliska datorrösten önskade henne en god dag och berättade att hotellet serverade frukost ännu fram till klockan elva på lördagar. Hon tog fram mobiltelefonen och konstaterade att hon hade två timmar på sig om hon önskade nyttja erbjudandet.

I badrummet hade hon lagt fram kläder kvällen före. Hon visste vad han ville se henne i och hon hade inte tänkt göra honom besviken. Därför tog hon också god tid på sig i duschen, tvålade in benen och armhålorna, rakade dem och njöt av känslan av välbefinnande. Sedan gjorde hon samma sak mellan benen, bara långsammare; lät hyveln glida försiktigt över huden medan hon stramade vecken med ett finger varje gång rakbladen gled längs de känsliga läpparna. Hon hade inte bråttom och hon hade längre tid på sig än hon egentligen behövde.

Efteråt funderade hon på om det var makten och kontrollen som hade gjort henne upphetsad när hon tänkte på honom eller om hon helt enkelt bara hade behov av att koppla av. Hur som helst kände hon sig som en ny människa när hon satte ner fötterna på den mjuka handduken som hon hade lagt på golvet innan hon klev in i duschen. Kallt vatten rann ner för hennes kropp och sögs upp av den vita frottén. Tvålen hon hade köpt i taxfreebutiken på Gardermoen dagen före hade tillfört huden mycket fukt att hon knappt behövde krämen som hon masserade in innan hon klädde på sig.

Han tyckte om en formell stil men hon visste att ju mer åtsittande byxorna var, desto enklare skulle det vara att få honom dit hon ville. Det var så det hade varit första gången, under mottagningen när hon märkte att hans blick hade klistrat sig vid hennes kropp. Den hade inte släppt taget förrän hon sög av honom på soffan i det lilla rummet där personalen mellanlagrade maten på väg mellan kök och matsalen. När det gick för honom och han fick tårar i ögonen visste hon att resten skulle bli enkelt.

Hon tog på sig en liten, genomskinlig string och en skraddarsydd byxdräkt med kinakrage som följde kroppens kurvor millimeter för millimeter. Skorna gjorde henne längre än hon egentligen var. Sminkningen var lätt, diskret och signalerade självsäkerhet. De som kunde sina saker skulle ha kunnat se att hon använde pudret och färgen för att framhäva, inte dölja.

Till sist tog hon parfymen han hade skickat till henne, plockade av plastförseglingen och duschade bägge handlederna med moderata mängder Jil Sander.

Medan den starka doften avtog och utvecklade sig på huden åt hon en omelett som hon hade fått uppskickad och drack två koppar kaffe som hade hunnit bli kallt medan hon gjorde sig klar i badrummet.

I receptionen märkte hon nöjt att de två unga männen som hade förmiddagspasset vände sig om efter henne när hon gick ut på gatan. Hon funderade på om hon skulle ta en taxi men bestämde sig för att gå de tio minuterna bort till Julius Meinl i Graben. Hon korsade Ringen och gick mot Stephansplatz. Luften var klar, som om det hade regnat under natten, men gatorna var torra och himlen molnfri.

I delikatessbutiken där hon ibland handlade när hon hade tid över efter en dag med möten undertryckte hon lusten att gå längs vinhyllorna och tröstade sig med att hon snart skulle vara tillbaka med en annan agenda och möjlighet att ta med sig ett par flaskor hem. I stället gick hon vidare till torrvarorna mot konserverna och stannade framför en hylla med fler honungssorter än hon visste fanns. Många av märkena bestod av små, behändiga burkar och hon plockade fram några av dem som hon hade en beskrivning av smak och kvalitet på baksidan. Hon letade tills hon hittade en honungssort d

informationstexten skröt om hur de speciella pollentyperna i området där bina samlade bidrog till att ge produkten en fruktig smak få andra kunde efterlikna.

Hon visste egentligen inte om pollen hade något med saken att göra. Hur som helst passade den lilla burken perfekt i hennes handväska och när hon ett ögonblick senare gick mot Graben mot Kärtnerstrasse och kaféet där de hade bestämt att träffas kände hon kanten på locket som ett litet stic i sidan.

TUNGAN LÅG KLISTRAD mot gommen och Sander förstod direkt att han borde ha druckit vatten och tagit allergitabletter innan han la sig. De hade suttit i köket tills klockan var nästan halv tre och druckit upp flaskan med champagne, tömt ytterligare en med cava och sedan druckit 25 år gammal Ardbeg tills Sander trodde att han skulle ramla av stolen han satt på. Att Lisa stod stadigt när hon res sig upp för att gå hade imponerat på honom. Han undrade om orsaken var att hon tålde alkohol bättre än han, eller att hon hade sådan benhård kontroll över sig själv att hjärnan anpassade sig för det värsta ruset. Han trodde att han visste svaret, men tog inte upp ämnet när han hjälpte henne på med jackan vid ytterdörren.

När hon klev ut genom dörren vände hon sig om och gav honom en kram och en kyss på kinden. Sander hade tänkt erbjuda henne ett av gästrummen men bestämde sig plötsligt för att låta bli. I stället upprepade han erbjudandet om att ringa efter en taxi medan hon upprepade avslaget och sa att hon behövde få frisk luft. Han stod och såg efter henne medan han försökte komma på vad han egentligen kände. Slutsatsen var att han inte borde dra någon slutsats så som han kände sig just nu, utan snarare vara glad över att han var på väg att få sin första vän på han visste inte hur länge.

Han drack direkt ur kranen innan han tog tre Ibox och stängde om sig i duschen i badrummet på andra våningen. Medan han skruvade på vattnet allt kallare stod han och tänkte på gårdagen, Lisa och fall hon hade haft med sig. Nere i köket låg en pappersbunt som han hade lovat att gå igenom och Lisa hade hälsat från William och sagt att han hoppades att det var möjligt att använda Sander ibland.

Med Pretenders strömmande ur högtalarna i hela huset städade han undan från middagen kvällen före, startade maskinen och hällde över vatten i en pressobryggare med kaffe. Magen skrek efter mjölk men Sander visste att en liten, gnagande koffeinabstinenshuvudvärk skulle krypa fram inom en timme om han inte fick i sig åtminstone en dos relativt snabbt.

Medan vattnet kokade upp hämtade han Dagens Näringsliv och Aftenposten ute vid grinden. Luften var fuktig och det luktade våt jord men himlen var i det närmaste molnfri. Sander gick in igen och öppnade några fönster på första våningen. Han gjorde klart kaffet och tog med sig kannan och pappershögen som Lisa hade haft med sig upp på vinden. Där satte han sig bakom skrivbordet och kontrollerade om det hade kommit några mejl av intresse innan han dämpade musiken med fjärrkontrollen och tog fram det första pappret i mappen. Lisa hade organiserat dokumenten i en ordningsföljd som var tänkt att ge honom en kronologisk bild av vad som hade hänt och det bästa var väl antagligen att följa den snitslade banan hon hade stakat ut. Sander lutade sig bakåt och låste stolen med ett reglage under sätet. Han kände förväntan och visste att det var detta han hade hoppats på de senaste åtta månaderna efter att mordet i Siggerud var uppkärvat.

Ambassadör Karstein Oldeide var 47, gift och hade två flickor på 15 och 17. Han var utbildad statsvetare, hade kommit in på aspirantkursen på första försöket och skickades ut nästan omedelbart efter att utbildningen var avslutad. Kari Oldeide var två år äldre än sin make, utbildad pedagog, men hade aldrig haft ett arbete som hade med utbildningen att göra. Vid några tillfällen hade hon arbetat på internationella företag där paret var stationerat, men det handlade om enklare administrativa göromgåenden som var lätta att kombinera med kraven som ställdes på en ambassadörshustru.

Isländsk polis hade fått Kripos att göra en snabb bakgrundskoll av paret Oldeide och just då var det uppenbarligen intressantare att avsluta fallet än att gräva onödigt mycket i sådant som antagligen inte hade med dödsfallet att göra. Det stämde bra med Lisas förklaring att alla från början hade önskat att tysta ner ett fall som var mer pinsamt än det var kriminellt. Formuleringen "av hänsyn till familjen"

användes flera gånger i de bedömningar Sander bläddrade igenom.

Överflödigt eller ej, det fanns två förhållanden som Kriposrapporten inte kunde överse med och som pappershögen inte kunde ge någon bra förklaring till. Det ena var frågan om varför Oldeide hade sökt ambassadörsposten på Island. Det andra var varför han hade fått den.

Karstein Oldeide hade gjort karriär inom diplomatin med en hastighet som man la märke till långt utanför departementet. Han var respekterad och beundrad men också illa omtyckt och betraktad med avundsjuka, särskilt bland några av sina egna klasskamrater som tidvis stod närmast stilla i förhållande till Oldeide.

Från posten som ambassadör i Sri Lanka, där han bland annat hade fått en diskret men viktig roll i fredsförhandlingarna, förväntades det att han skulle söka sig till en annan central position i Europa. Och kanske, om självkänslan var tillräcklig, Londontjänsten, som alla visste redan var reserverad för en av toppbyråkraterna inom departementet.

När han sökte ambassadörsposten i Reykjavik var det många som höjde på ögonbrynen. För de första förstod de inte varför Oldeide ville ha den när han kunde ha valt från översta hyllan. Island var till högsta grad använd som reträttställning, en sista vila och en belöning till ambassadörer som hade gjort sin plikt och nu krävde sin rätt.

För det andra förstod de inte varför han fick den. Det logiska borde vara att övertala honom eller beordra honom att ta en post i Berlin eller Wien eller någon annanstans med status och ansvar. Det borde inte ha varit svårt. I stället meddelade man att Karstein Oldeide var Norges nya sändebud på Island och några veckor senare var hela familjen i flyttagen.

Sander lossade reglaget och lutade sig fram. Han undrade om han skulle skicka ett sms till Lisa och fråga om detta var något de hade följt upp men lät bli. I stället satte han en gul post-it-lapp på rapportens framsida och tecknade ett stort frågetecken på lappen. Lisa ville säkert ha feedback när han var klar och han kunde lika gärna samla ihop kommentarerna och frågorna till då.

Dagen före skärtorsdagen hade Kari Oldeide tagit med sig bägge barnen och flugit hem till Norge. Överenskommelsen var att Karstein skulle följa efter på långfredagskvällen och använda tiden fram till dess för viktigt arbete och förberedelserna inför ett möte i maj mellan Norges och Island fiskeriministrar.

Han hade tagit med sig hela familjen i bilen och kört från ambassadbostaden två timmar innan flyget skulle lämna. Efter att ha lämnat av familjen i Keflavík och observerats av två flygvärdinnor på Iceland Air som kände igen honom från några av resorna han hade gjort till Norge de föregående veckorna, visste ingen något om Karstein Oldeide förrän hans American Express-kort drogs i en terminal hos Kenzo vid Posthusstræti på eftermiddagen samma dag. Han betalade för en kvinnokavaj men ingen i butiken kunde minnas vare sig ambassadören eller kvinnan han eventuellt hade haft sällskap.

Nästa observation var från receptionen på Hotel 101 där flera av de anställda mindes Oldeide och kvinnan han hade i sällskap. Den ena av receptionisterna, med det välklingande namnet Sol, som de isländska polisen hade förhört, var villig att svära på att kvinnan hade talat norska, men kunde inte ge något som liknade en beskrivning. Läggligt nog var övervakningskamerorna i receptionen fränkopplade på grund av en programvaruuppdatering medan kamerorna på byggnadens utsida var så skitiga att det bara var möjligt att skymta skuggor när någon gick förbi på gatan.

Dagen efter hade klockan hunnit bli ett innan någon började undra varför gästerna i den ena av sviterna inte hade checkat ut. Roomservice skickades upp med nybryggt kaffe och croissanter för att reda på vad som hänt och återkom med besked om att paret som hade anlänt eftermiddagen förra möjligen hade glömt både tid och plats.

När ingen öppnade efter flera försök med artigt knackande hade turen till slut kommit till säkerhetsansvariga på hotellet. Med en universalnyckel tog de sig in i rummet där de fann Karstein Oldeide naken och bunden, med en sidenpåse över huvudet och ett rep runt halsen.

Ambassadören hade haft tur när det gällde val av övernattningshotell. Hotell 101 hyser filmstjärnor, politiker, dokusåpastjärnor, journalister och vanligt folk med ovanligt mycket pengar. Diskretion var något gästerna betalade för.

Hotelldirektören hade kontaktat sin svåger, som tillfälligtvis var strategiskt placerad vid Justitiedepartementet, och civila utredare skickades ut i stället för den vanliga uniformerade styrkan.

Utredarna behövde inte lång tid på sig för att identifiera mannen; norska UD informerades och rummet undersöktes, städades och gjordes klart på rekordtid.

Förhören var fascinerande läsning och Sander tog god tid på sig med referaten från den isländska polisen som hade översatts till norska. Han hade forcerat Lisas plan en smula och blåddrade fram ett stycke i högen. Pappren kunde delas in i tre delar och Sander var klar med de två första bakgrundsrapporten och ett par enskilda intervjuer med UD-tjänstemän och en genomgång av Karstein Oldeides aktiviteter denna onsdag – eller kanske snarare brist på dylika. Den sista biten av brottsplatsundersökningen inkluderade en hög med bilder som Sander hade sett några av föregående kväll.

Egentligen borde han ha tagit en paus, men för många frågor surrade runt i huvudet för att han skulle kunna vänta med den sista delen till senare. Då fick han hellre gå ut och äta lunch när han var klar.

Karstein Oldeide syntes från dörren. Han satt på en stol mitt i rummet med ryggen åt dörren. Bredvid honom låg en hög med kläder prydligt hopvikta, som om någon hade klätt av honom och plockat ihop plaggen efteråt. Från sidan var det uppenbart att Oldeide måste ha kämpat emot när han insåg att han höll på att strypas och Sander var förvånad över att han inte hade vält stolen över ända på golvet. Det handlade antingen om en tillfällighet eller att ambassadören hade varit så övertygad om att repet skulle lossas, att han inte gjorde motstånd förrän han nästan hade förlorat medvetandet.

Han satt långt fram på stolen, tårna var böjda, händerna knutna och huvudet lutat bakåt som om han i en sista desperat handling hade försökt tvinga luftvägarna att öppnas för att dra in lite luft.

Flera av bilderna fokuserade på Oldeides hals och Sander tog lite extra tid på sig när det gällde dem som också visade knuten. Repet verkade mjukt och offrets hals var groteskt smal där det stramade åt.

Resten av rummet såg ut som det gjorde i hotellets egna reklambilder som också hade bilagats i mappen.

Rapporten bekräftade intrycket av bilderna. Det fanns inga spår, varken organiska eller syntetiska, någonstans i rummet. Handtag, kranar, duschhuvud, tevens knappor och fjärrkontrollen var kontrollerade efter fingeravtryck men till och med där det borde finnas spår efter städerskorna eller tidigare gäster var ytorna rena.

Lisa hade nämnt att bristen på spår, inte ens ett hårstrå, lika gärna kunde bero på den hastiga genomgången av platsen, som att det faktiskt inte fanns något att hitta. Men det förändrade inte faktumet att de hade inga fysiska spår i jakten på kvinnan.

Flera handdukar och trasor var borta från rummet och i frånvaro av några iakttagelser eller slutsatser i den relativt objektiva rapporten, räknade Sander med att den eller de som hade befunnit sig i rummet tillsammans med ambassadören hade använt dessa att göra rent med.

---

sample content of I det fördolda

- [click The Road to the Rim](#)
- [Frommer's EasyGuide to Ireland 2014 \(Easy Guides\) pdf, azw \(kindle\), epub](#)
- [**Multimodular Origami Polyhedra: Archimedean, Buckyballs and Duality \(Dover Origami Papercraft\) here**](#)
- [download Plant Dreaming Deep: A Journal book](#)
- [By the Light of My Father's Smile online](#)

- <http://fitnessfatale.com/freebooks/Three-Generations--No-Imbeciles--Eugenics--the-Supreme-Court--and-Buck-v--Bell.pdf>
- <http://www.freightunlocked.co.uk/lib/The-Demigod-Diaries--The-Heroes-of-Olympus-.pdf>
- <http://kamallubana.com/?library/Knit-One-Bead-Too--Essential-Techniques-for-Knitting-with-Beads.pdf>
- <http://honareavalmusic.com/?books/The-End-Of-Utopia--Politics-And-Culture-In-An-Age-Of-Apathy.pdf>
- <http://hasanetmekci.com/ebooks/No-caminho-de-Swann.pdf>